

FASORI MISSZIÓI FÜZETEK

HELYREÁLLÍTOTT KÉPMÁS

Hitmélyítő igehirdetés sorozat

Budapest-Fasori Református Templom

2018. február 19-23.

© Somogyi Péter, 2018

Szabadon sokszorosítható

Belső használatra

Budapest, 2018. február 19.
Hétfő 18 óra

Somogyi Péter lp.

MEGVÁLTOTTALAK

Lekció: Ézs 43,1-7

Alapige: Ézs 43,1

*„De most így szól az Úr, a te teremtőd, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert **megváltottalak**, neveden szólítottalak, enyém vagy!”*

Ahogy a tegnap olvasott és hallott Igében az Úr Jézus Krisztus megkérdezte a tanítványait arról, hogy kinek mondják Őt az emberek, illetve ők mit vallanak Róla, egy különös, világos s ugyanakkor csodálatos bevezetőt hallottunk egész hetünkre nézve. Hiszen alapvetően azon múlik az életünk, hogy mit vallunk mi Róla. S a titok e mögött az, amit így mondott Simon Péternek Jézus: *„Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám.”* (Mt 16,16) A néven nevezett ember akkor boldog, amikor a mennyei Atya fedi fel előtte, hogy kicsoda Jézus. Hiszen ez mindent alapjaiban megváltoztat bennünk. Te milyen ember vagy? Boldog ember? Ember, akit néven nevezett az Úr, és akinek felfedte Jézus személyét? S még tovább visz a kijelentés. Hiszen arra mutat, hogy nem az a kérdés, hogy ki mit mond, test és vér, hanem az, hogy mit mond az Atya, mit fed fel Ő. Ez rád és rám nézve is igaz. Ezt

fogjuk estéről estére felfedezni, ha irgalmas Atyánk Lelke által felfedi számunkra is. Ezért imádkozzunk!

Messziről indulunk térben és időben és mégis hiszem, hogy nagyon közel lesz hozzánk mindaz, ami hangzik. Jeruzsálemba, a déli királyság, Júda fővárosába visz a prófétai kijelentés. Itt végezte szolgálatát Ézsaiás próféta mintegy 60 éven át. Könyve három évszázad történéseit érinti 66 fejezetben, a Kr.e. 8. századtól a 6. századig. Sőt! Próféciaja érinti korunkat és az eljövendő korszakot is. Istentől ihletett kijelentés, mely a múlt, a jelen és a jövő összefüggéseiben szólal meg. Péter apostol tanácsa, kijelentése rendkívül fontos: *„Ezért egészen bizonyosnak tartjuk a prófétai beszédet, amelyre jól teszitek, ha figyeltek, mint sötét helyen világító lámpásra, amíg felvirrad a nap, és felkel a hajnalcsillag szívetekben. Mindenekelőtt tudnotok kell, hogy az Írás egyetlen próféciaja sem ered önkényes magyarázatból, mert sohasem ember akaratából származott a prófécia, hanem a Szentlélektől indítatva szóltak az Istentől küldött emberek.”* (2Pét 1,19-21) Ez az alapunk, magam is ennek a bizonyosságában és örömeiben figyelek a prófétai beszédre. Ti is *„jól teszitek, ha figyeltek, mint sötét helyen világító lámpásra, amíg felvirrad a nap, és felkel a hajnalcsillag szívetekben.”* De, ha figyelünk, felvetődik a kérdés: 60 évnyi szolgálat hogyan érinthet három évszázadot? Úgy, hogy Isten kijelentette Ézsaiásnak a jövendőt, amely beteljesedett és még be fog teljesedni. A Szentírás tele van olyan üzenettel, ami a meghirdetés, írásba foglalás után valósult és valósul meg. *„Mindenekelőtt tudnotok kell, hogy az Írás egyetlen próféciaja sem ered önkényes magyarázatból, mert sohasem ember akaratából származott a prófécia, hanem a Szentlélektől indítatva szóltak az Istentől küldött emberek.”* Milyen szegény az a hit, amelyik az emberi értelem mérlegén méri

meg az isteni bölcsességet, ahelyett, hogy az isteni bölcsesség mérlegére tenné az emberi értelmet!

Mindezek fényében helyezzük el még pontosabban az elhangzó Igét. Ézsaiás utolsó éveiben írhatta a most olvasott sorokat és az eljövendő századra vonatkozott. Prófétálását Kr.e. 740-ben kezdte, Kr.e. 681 körül halt meg, a hagyomány szerint egy fában rejtőzött el, ahol kettéfűrészelték Manassé király idejében. De mi jellemezte ezt a korszakot? A könyv bevezetőjében ezt olvassuk: „Ézsaiásnak, Ámóc fiának látomása, amelyet akkor látott Júdáról és Jeruzsálemről, amikor Uzzijjá, Jótám, Áház és Ezékiás voltak Júda királyai.” (Ézs 1,1) Ézsaiás Ámóc fia, családos ember volt, akinek két fia született jelképes nevekkel: *Seárvásúb*, „A maradék megtér” és *Mahér-sálál-hás-baz*, „Hamar a zsákmányra, gyorsan a prédára” jelentéssel. Az *Ó* nevének jelentése: „Az Úr megszabadít”. Kortársa volt Ámós, Hóseás, Mikeás prófétáknak.

A korszak különleges jelentőségű, hiszen ez az az idő, amikor Isten népe közvetlenül és tartós kapcsolatba lépett a pogány nagyhatalmakkal, amely évszázadokon át a kelet uralmáért versengtek. Északon volt az *asszír birodalom*, az akkori főhatalom. Fővárosa Ninive, a Tigris partjain feküdt. AsszírIA célja az összes nyugati kis államok bekebelezése, sőt Egyiptom meghódítása volt. Júdától délre virágzott az *egyiptomi birodalom*. A fáraók nagyravágyása éppen olyan nagy volt, mint AsszírIA uralkodóié, ráadásul még ősbibb is. Egy harmadik nagyhatalom Júdát keményebben sújtotta, mint azelőtt akár AsszírIA, akár Egyiptom. Ez a *babiloni birodalom* volt. Fővárosa az antik Babilon (Bábel) volt az Eufrátesz mellett. E három nagyhatalom közé beékelve, Izráel és Júda csak azáltal őrizhette meg függetlenségét, ha magát távol tartja mind a háromtól és egyedül Istenre bízza magát. Egy ilyen semleges magatartás azonban feltételezte volna az isteni

megtartatásban való hitet, ez azonban hiányzott. Így azonban az a politika, amelyik hol ide, hol oda irányult végeredményében azzal járt, hogy idegen uralom kezébe került az egész ország és a nép. Ézsaiás ott volt a nemzeti élet forrásánál, a Templomban és a királyi udvarban, be volt avatva a belpolitikai és külpolitikai dolgokba egyaránt. Ő azonban be volt avatva Isten kijelentése által abba is, ami Isten felől mutatta meg a valós erőviszonyokat és mindazt, ami a történések mögött az Ő üdvözítő tervében rejtett.

Kr.e. 722-ben Asszíria meghódította Izráelt, vagyis az északi királyságot és fogságra vitte. Kr.e. 586-ban Babilon meghódította Júdát, a déli királyságot és elvitte fogságra őket. Jeruzsálemet és a templomot lerombolták. Kr.e. 539-ben a perzsák meghódították Babilont és Círus kiadja rendeletét, hogy a fogságból térjenek haza a zsidók és építsék újjá templomukat. Ez végül Kr.e. 515-re megvalósul, mintegy 70 évvel a lerombolása után. Ézsaiás próféciája a babiloni fogságban lévő néphez szól. Ez az a kor, amire az elhangzó „most” vonatkozik: „*De most így szól az Úr...*”

S hogy még jobban megértsük az üzenetet, tekintsünk még Ézsaiásra és teljes próféciájára. Ézsaiás könyve az első, a 17 prófétai könyv közül, nem keletkezése miatt, hanem legátfogóbb tartalma miatt. Az Újszövetség Ézsaiás könyvének valamennyi fontosabb szakaszából idéz, és Ézsaiást nevezi meg szerzőként. Érdekes, hogy Ézsaiást 22 alkalommal említi név szerint az Újszövetség, többször, mint bármelyik más ószövetségi prófétát. Ézsaiás könyve prózát és verset is tartalmaz, költészetének szépségét egyik ószövetségi mű sem múlja felül. Szókincse is páratlan, hiszen közel 2200 héber szót használ, többet, mint bármelyik más ószövetségi szerző. Ézsaiást gyakran nevezik az írópróféták közül a legnagyobbnak, egyenesen a próféták királyának. Gondolatai hallatlan súlyúak és rendkívüli mélységűek, stílusa pedig

különös szépségű és erejű. Ő az evangélista a próféták között. Két embercsoportnak szól alapvetően üzenete, egyfelől kortársainak, akik eltávolodtak a szövetségi kötelességüktől, másfelől pedig a jövőbeli nemzedéknek, akik fogságban lesznek. S mindez szól a mindenkor emberéhez, hiszen ezen keresztül mutatkozik meg a bűn, az ítélet és a megváltás, a kegyelem valósága. S mindez átfogóan vezet a teremtett világ egészének megújításához a jövőben. A teljes téma tehát a bűn, az ítélet, szabadítás üzenetében jelenik meg, amit a békesség és biztonság kora követ, ami a nagy szabadítás előképe, amit az Úr Jézus Krisztus vitt végbe, teljesített be végül.

Isten népe birodalmak keresztüzében, amelyek jönnek-mennek. Egy kis nép a hatalmas népek világában. Mi lesz vele? Kinek mondják mások? Minek tekintik? S mit gondol önmagáról? Hogyan „helyezkedik”? Fontos számára, mit mond az Úr felőle? Komolyan veszi küldetését? Engedelmeskedik a prófétai szónak? Ézsaiásnak látnia kellett előre, hogy népe hova jut hűtlensége miatt. Az engedetlenség, a bűn rabsághoz, fogsághoz vezet. Igen, így látja őket, fogságban, egy idegen birodalom uralma alatt. Kissebségben egy más kultúra kellős közepén. Nincs a helyén. S mégis, Ézsaiás látja a szabadulás útját is. Mert Isten nem mond le választott népéről, eljön az idő, amikor újat kezd. Rendelt ideje van. Ezért hangzik a kijelentés: „*De most így szól az Úr, a te teremtőd, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!*” Döbbenetes ereje van ennek. Mindenekelőtt annak, hogy szól az Úr. Nem hagyja szó nélkül ezt az állapotot. Világos a kiváltó ok: engedetlenség, bűn, hitetlenség. A nép megérdemli a sorsát. Az Úr szólt, ők pedig a fülük botját sem mozgatták. És mi történik most? „*De most így szól az Úr...*” Ellentétben azzal, ami van, újat kezd. Először is újra bemutatja Őt Ézsaiás. Ő „*az Úr, a te teremtőd, Jákób, a te formálód, Izráel...*”

Rendkívül fontos látnunk ezt. Jákób teremtője, aki csaló. Izráel formálója, aki Isten harcosa. Egy világos emlékeztetés ez arra, hogy milyen hatalmas dolgot tett és tesz az Úr. Éppen Jákób az, aki csaló módon felel az egyik legfontosabb kérdésre, amit apja, a vak Izsák tett fel neki, amikor közeledett hozzá: „**Ki vagy te? Ő így felelt: Én vagyok az elsőszülött fiad, Ézsau.**” (1Móz 27,32) Micsoda válasz. A másik helyzetére, lehetőségére, szerepére vágyott. Kiadta magát Ézsauinak, a testvérének. Ismerős ez nekünk is? Másnak mutatni magam, mint aki vagyok, vágyott, remélt önös érdekből.

Ezen a héten a *helyreállított én-képmás* témájában éppen arra kapunk választ, ami ebben a kérdésben rejlik: „*Ki vagy te?*” Mit válaszolunk erre? Mit válaszolnak mások? Mit szeretnénk mi? Ezek nagyon fontos kérdésnek tűnnek, hiszen egy egész „iparág” kifejlődött arra, hogy ezt a választ meg tudjuk adni, az önértékelés, az önbecsülés, az önmegvalósítás és végeredményében az önmegváltás útján. Pedig mindez önbecsapás. Mert igazán az Isten ismer minket és Ő tudja, hogy teremtés szerint Jákobok vagyunk, akik csak az Ő újjáteremtő hatalma által leszünk Izráellé, az Ő népévé. Ez az Ő formáló és megváltó munkája. Mit mond az Úr a fogságba jutott népének? „*Ne félj, mert **megváltottalak**, neveden szólítottalak, enyém vagy!*” Ő eredetileg másra teremtett. Csodálatos hangzik ez el majd minden este: „*akit rólam neveztek el, akit dicsőségemre teremtettem, formáltam és alkottam.*” (7.v.) Igen, ez volt Isten terve velünk, az Ő képmására formált és alkotott minket, az Ő nevéből nevezett el és dicsőségére teremtett. A bűn azonban elválasztott minket Tőle, összetört, eltorzult a képmás, a magunk nevének akartunk dicsőséget. Fogságba kerültünk, idegen uralom alá. Ebből nincs kiút önmagunktól. Isten azonban kiszabadított minket és így szól: „*Ne félj, mert **megváltottalak**, neveden szólítottalak, enyém vagy!*”

Világos üzenet ez: „*Ne félj, mert **megváltottalak**, neveden szólítottalak...*” Az első, ami helyreállíthatja az énképünket, a helyes képmást az, hogy tudjuk, honnan jövünk és hol voltunk valójában és mire van szükségünk. Megváltóra van szükségünk, Aki kihoz minket a fogságból. Nem önmegváltásra van szükségünk, hanem az Örökkévaló Isten szabadítására. S a mi Megváltónk él, végbe vitte a megváltást és ezt terjesztette ki ránk. S nincs félnivalója annak, akit megváltott Jézus Krisztus. A megváltás tökéletes, teljes és végérvényes. Nincs mitől félnünk! Ezt semmi sem változtathatja meg. Aki megváltott, örökre tette ezt. Kimondta ránk az ítéletet, a felmentő ítéletet kegyelemből. Büntetést érdemelnénk, de Isten Jézus Krisztust büntette meg helyettünk, a szenvedő szolgát, ahogyan erről megindítóan szól Ézsaiás próféciája: „*a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg. Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az Úr őt sújtotta mindnyájunk bűnéért.*” (Ézs 53,5-6) A bírói ítélet kimondatott ránk: megváltva, kiváltva, megkegyelmezve. Ez az egyszeri ítélet azt jelenti, hogy „*Nincsen azért most már semmiféle kárhozható ítélet azok ellen, akik Krisztus Jézusban vannak.*” (Róm 8,1) Megváltottalak! Milyen hatalmas örömhír ez. Isten végérvényesen kinyilvánította, hogy fontosak vagyunk neki. Nem a cselekedeteinkért, hanem azért, amit Ő cselekedett értünk. Nem kell állandóan bizonyítanunk, Ő bizonyította, hogy fontosak vagyunk Neki. Szabadok vagyunk, nem vagyunk foglyai másoknak, de önmagunknak sem.

Nem az határozza meg énképünket, hogy mit gondolunk magunkról, vagy mások mit gondolnak rólunk, hanem az, amit Isten tett és kijelentett rólunk. „*Ne félj, mert **megváltottalak**, neveden szólítottalak...*” Milyen csodálatos dolog Isten

megváltott gyermekének lenni! Nem kell igazolni magamat állandóan, mert megigazítottak. Minden vallás emberi teljesítmény alapú. Egyedül a keresztyénség az, ami Isten megváltó munkájára épül kizárólagosan. Vedd a szívedre, hogy Jézus Krisztus megváltása alapján te vagy az, „*akit rólam neveztek el, akit dicsőségemre teremtettem, formáltam és alkottam.*” (7.v.) – így szól az Úr. Életed legnagyobb kiváltsága és öröme ez!

Budapest, 2018. február 20.

Kedd 18 óra

Somogyi Péter lp.

ENYÉM VAGY

Lekció: Ézs 43,1-7

Alapige: Ézs 43,1

*„De most így szól az Úr, a te teremtőd, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, **enyém vagy!**”*

„*Ki vagy te?*” Ez egy Bibliában is elhangzó kérdés, ahogyan ma is felteszik ezt nekünk és válaszol is erre életünk. Hallottunk tegnap Jákóbról, aki vak édesapja kérdésére csaló módon, testvérének kiadva magát válaszolt. Saját vágya alapján határozta meg önmagát az adott helyzethez, lehetőségekhez igazodva. Hát lehet másokat becsapva bemutatkozni? Érdekes és izgalmas kérdéseket vet fel ez, hiszen látjuk ezt és ugyanakkor különös folytatásnak is tanúi lehetünk, ha megismerjük Jákób egész élettörténetét. Milyen jó azonban, hogy a Szentírásban olyan választ is olvasunk erre a kérdésre, amelyik őszinte és igaz. Boáz kérdezi Ruthtól: „*Ki vagy te? Az így felelt: Én vagyok Ruth, a te szolgálóleányod. Terítsd rá ruhád szárnyát szolgálóleányodra, mert te vagy a legközelebbi rokonunk!*” (Ruth 3,9) Egy alázatos, fiatal özvegyasszony válasza ez, aki moábita származása ellenére részese lett Isten szabadító munkájának. Apósa, Elimélek

rokona volt Boáznak, aki „megváltója” („góél”) lett Ruthnak, feleségül vette őt, szövetséget kötött vele és ők lettek Dávid dédszülei. Mire volt szüksége az elárvult Ruthnak, kiszolgáltatottságában, szegénységében? Megváltóra. Milyen jelképes bemutatása ez, az egyetlen Megváltónak egy emberen keresztül. Boáz „megváltó” szeretetére szorult Ruth, aki valóban ráterítette ruhája szárnyát. Így tett velünk is Jézus Krisztus. Kifizette az árat, megvett és szövetséget kötött velünk. Mit mondott tegnap az Úr? Kicsoda Ő? Ő a teremtőnk, a formálónk, a megváltónk. A Jákób teremtője, az Izráel formálója, Aki így szól a fogságban lévő népének: „*De most így szól az Úr, a te teremtőd, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!*” Ha nem hallanánk ezt a csodálatos kijelentést, ha nem tudnánk erről a döntésről, kétségek között válaszolnánk arra a kérdésre, hogy kik is vagyunk.

A fogságban lévő népről mit lehet megállapítani? Elbukott, kifosztott, kiszolgáltatott, elnyomott, megvetett, elszigetelt, idegen. Vesztes, akinek ezt jól be kell vésni a szívébe, a fejébe. Ez egy nagyon ismerős életérzés, ami nem marad nyom nélkül az ember életében. Ráadásul akkor, amikor a környezete ezt sulykolja, vagy éppen azzal fejezi ki, hogy mindenestől át akarja formálni a saját képére. Mindkettő valós tényező egy alapvetően idegen környezetben. Mi tehet ilyenkor az ember? Mi jön ki az emberből? Agresszió vagy regresszió? Ellenállás vagy önfeladás? Dacosan ellenáll? Lázad? Igazodik, hajlik gerinctelenül? Kétségbeesik és feladja? Mennyi, de mennyi kísérlet. Mi határozza meg az embert? Mások hozzáállása? A tükörbe néző ember, aki keresi a tükröt és abban önmagát, keresi azt is, ahogyan a „szociális tükör”, mások véleménye mutat valamit számára. Min kell igazítani, hogy lehetek olyan, aki megfelel a másiknak. Vagy éppen csak az érdekel, hogy magamnak hogyan feleljek meg.

Van egy elképzelésem magamról és nem érdekel a másoké? Megannyi kérdés ez, amivel küzd az ember mindaddig, amíg végérvényes megoldást nem talál. Amíg tisztában nem jön önmagával, amíg nem tudja valójában ki is ő. Amikor a helyreállított én-képmásról hallunk, érdemes és fontos megfigyelnünk, hogy ebben a szójátéknak is tűnő kifejezésben két dolog is együtt kerül elénk. Egyfelől az énkép, másfelől pedig a képmás. Az énkép ma egy gyakran használt kifejezés és azt kell mondanom, hogy bizonyos értelemben divatos és megnyerő is. Persze sokféle értelemben találkozhatunk vele, de a hangsúlyos szótag az „én”-re kerül és ez már igen közel kerül hozzánk. Azt mondják - s ezt nem is nehéz elhinnünk -, hogy ide kell visszatérnünk, innen kell tulajdonképpen kiindulnunk. Mi van velem? Ki vagyok én? Hogyan alkotok képet magamról? Ezen múlik életem minősége. Ha valaki negatív énképpel küzd, az nehéz életet él. Aki pozitív énképpel rendelkezik, az többnyire sikeres úton jár. Ez a képlet bizonyos értelemben egyértelműen logikus, gyakorlatias és elfogadható.

Isten Igéje azonban egy másik utat tár fel előttünk. Sőt mondhatjuk úgy is, hogy egy egészen más visszatérésre és kiindulópontra mutat. Nem véletlen, hogy kifejezésként a Bibliában nem találkozunk ezzel, hogy énkép, de azzal igen, hogy képmás. Hiszen itt éppen az válik nyilvánvalóvá, hogy életünk egyedi volta nem belőlünk fakad, hanem Istenből, aki a maga képére és hasonlatosságára teremtett. Az ember képmása a legmeghatározóbb, hiszen nem magunktól valók és nem magunknak valók vagyunk, hanem teremtmények, akik az „egészen más”, a „totaliter aliter” és mégis emberré lett Isten képmásai lehetünk. Így hangzott tegnap: Vedd a szívedre, hogy Jézus Krisztus megváltása alapján te vagy az, *„akit rólam neveztek el, akit dicsőségemre teremtettem, formáltam és alkottam.”* (7.v.) – így szól az Úr. Életed

legnagyobb kiváltsága és öröme ez! Akkor válik az énképünk eredetivé, amikor *más*, mégpedig maga az Alkotónk határozza meg azt. Vagyis nem én vagyok az első, hanem Ő. Ezt Ő ki is jelenti, ezzel Ő meg is erősít. Ő végérvényes döntést hozott felőlem, megváltott és tulajdonába vett. Hiszen ezt mondja: „**enyém vagy!**”

Hatalmas, gyógyító, felemelő, bátorító, erőt adó üzenet ez. Bármit is mondjanak mások, akármit gondoljak én magamról. Isten újjáteremtő döntése által én az Övé vagyok. Nemcsak kihoz a fogságból, kivált az idegen hatalma alól, hanem magáénak vall és tud engem. A világ Ura magáénak tekint. Mit jelent ez? Biztonságot, védelmet, oltalmat, reménységet minden körülmény között. Hiszen nem uralhat más, mert Ő nem adja át az övét senkinek. Nem vagyok kiszolgáltatott, mert Ő őriz engem. Nem vagyok kirekesztett, mert Ő bevont engem a Vele való közösségbe. Nem kell aggódnom semmi felől, mert Ő gondoskodik az Övéiről. Mi, ha el is hanyagoljuk néha azt, ami a miénk, mégis tudjuk és értjük, hogy mit jelent az, amikor valami a mi tulajdonunk, mi felelünk érte, mi gondoskodunk róla. A mi töredékes gondoskodásunk milyen gyarló képe annak, ahogyan a tökéletes Isten gondol az övéire és gondoskodik róluk. Nem feledkezik meg rólunk. Még egy édesanya is elfeledkezhet gyermekéről, ami talán a legritkább a világon, de az Úr azt mondja, hogy nem feledkezik el rólunk. Amikor valaki uralni akarja az életünket, ahogyan ezt a fogságba került nép tapasztalta, milyen csodálatos hallani ezt az üzenet: „*Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!*” Valóban nincs kitől és nincs mitől félni, ha mi az övéi vagyunk.

S mit jelent még számunkra ez a kijelentés? Amit eddig is érthettünk: Ő felvállalt minket úgy, amint vagyunk, teljesen és végleg. Ez azt jelenti, hogy kezéből sem mások, sem magunk

sem vehetnek, sem vehetjük ki magunkat. Csak akkor lehetne tulajdonosváltás az életünk tekintetében, ha valaki erősebb elvenne bennünket Urunktól. Ilyen azonban nincs. Milyen egyszerű és milyen nagyszerű ezt az igazságot felismerni és elismerni. Milyen gyarló a szívünk, amikor mégis kétségeskedik! Hiszen a lehetetlenről gondolkozunk ilyenkor. Nincs nagyobb és hatalmasabb annál, Akié minden hatalom mennyen és földön. Ez nem egy elképzelés, hanem egy szilárd és megingathatatlan meggyőződés, ahogyan erről Pál apostol is vall erővel és boldogan. Te miért nem mondd ki újra és újra: *„Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket Isten szeretetétől, amely megjelent Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.”* (Róm 8,38-39) Ez az önazonosság, Isten képmása és képviselője, hitvalló meggyőződés tesz szabaddá bennünket önmagunk féltésétől, szolgalelkűségtől és minden kisebb- vagy felsőbbrendűség érzéstől. Hiszen ott, ahol az „én” van elől ott vagy állandó megerősítésre vágyunk, vagy éppen a magunk gögje jelenik meg. Ott pedig, ahol az Úr van elől, egyszerűen szabadok vagyunk magunktól és nem önteltek vagyunk, hanem a Szentlélek tölt be minket. Isten nem mond le rólunk, nem változtatja meg döntését, mi az Ő tulajdonba vett népének vagyunk a tagjai, akiket elvisz a dicsőségbe. Nem rajtunk áll és múlik ez, ezért teljes szabadsággal élhetünk. Fontosak vagyunk a számára és ez múlhatatlan fundamentuma az életünknek.

Megdöbbentő, ahogyan a hitetlen ember, az önmagával eltelt ember, aminek jó példája Góliát vallomást tesz: *„... odakiáltott Izráel csatasorainak: Miért vonultatok ki, és készültetek fel a harcra? Nézzétek, én filiszteus vagyok, ti pedig Saul szolgái! Válasszatok ki magatok közül egy embert,*

hogy kiálljon...” (1Sám 17,8) Milyen öntudatos ez az ember, nincs baj az önértékelésével, az énképével, legalábbis világi értelemben. „*Nézzétek, én filiszteus vagyok.*” Megmondja, hogy ő kicsoda. Aztán azt is megmondja, hogy kik állnak vele szemben: „*ti pedig Saul szolgái!*” A baj csak az, hogy mindkettő féligazság. Olyan alulnézeti, amilyennel alapvetően rendelkezünk mi emberek Isten nélkül. Mert sem a származásunk, sem az emberi tulajdonságaink nem mondja meg rólunk igazán, hogy kik vagyunk. Hivatkozhatunk mi bármire, lehetünk mi akármilyen erősek fizikailag, képzettek, tartozhatunk mi akármilyen birodalomhoz, akármilyen földi uralkodóhoz vagy néphez, nem ez határoz meg minket. Hanem az, amit sajnós Saul és a serege is el-el felejtett, s amit egy fiatal hívő fiú vallott meg és élt meg csupán. Egyetlen nézőpont szerint mérlegelt, felülnézetből, ezért is kérdezett így: „*ki ez a körülmetéletlen filiszteus, hogy gyalázni meri az élő Isten seregét?*” (1Sám 17,26) Értjük a kérdés lényegét? Így is mondhatnánk: Mit képzelsz ez az ember magáról? Ugye milyen fontos kérdés ez is. De Dávid nem azért fogalmazott így, mert öntelt volt, mert beképzelt volt, hanem azért, mert tisztában volt a tulajdonosi viszonyokkal és az Úr személyével és hatalmával. Ő az Isten serege gyalázatáról szólt, hiszen tudta, vállalta és bátran vallotta, hogy a nép nem Saul szolgáiból áll, hanem lényege szerint Isten népe tagjaiból. Micsoda különbség! Milyen lényeglátás ez! Erre van nekünk is szükségünk. Mert itt vannak körülöttünk a magabiztosnak tűnő Góliátok, mi pedig szárnyszegetten visszahúzódunk, pedig nagyobb van itt Dávidnál. Dávid Fia, az Úr Jézus Krisztus drága vérében megváltott, tulajdonába vett minket. Magáénak vall, nincs meghátrálni valónk. Öntudatos ember helyett Krisztustudatos ember kell, hogy legyek. Akkor vagyok a helyemen, ha az Ő kezében vagyok, ha mindenem az Ővé, ha magam is így gondolok magamra, ha mindent az Ő

rendelkezésére bocsátok, ha mindenkor, minden helyzetben Ővele dicsekszem, ha az Ő nevét emlegetem. Olyan beszédes, ahogyan a 20. zsoltárban olvassuk a vallomást: *„Ezek a harci kocsikat, amazok a lovakat emlegetik dicsekedve, mi pedig Istenünknek, az Úrnak a nevét.”* (Zsolt 20,8) Van, aki azt emlegeti, hogy mi van a birtokában, hogy mivel küzd, van, aki pedig azt, Akié az élete. S a hívő ember azt is tudja, hogy mi a kimenetele ennek, hiszen így folytatódik a zsoltár: *„Ők térdre rognak és elesnek, mi pedig felkelünk, és talpon maradunk.”* Mert értékünket nem az adja meg, hogy mit teszünk önmagunkban, hogy mire vagyunk képesek, vagy, hogy mi van a birtokunkban, hanem az, hogy kié az életünk. Rajtad a pecsét: Isten tulajdona. Vallhatod a gyönyörű 119. zsoltár szavaival: *„Tied vagyok! Szabadíts meg!”* (Zsolt 119,94) Az alázat és a méltóság helyes aránya az emberi szívben. Hiszen az emberi romlottság lehangoló igazsága mellett ott van az emberi méltóság lelkesítő ténye is. Ez ad kiegyensúlyozott énképet, az óember és az újember valóságának egészséges felismerésében. Micsoda bátorítás ez: *„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, **enyém vagy!**”* Ady vajúdó vallomására válasz: *„Sem utódja, sem boldog őse, / Sem rokona, sem ismerőse / Nem vagyok senkinek, / Nem vagyok senkinek. / Vagyok, mint minden ember: fenség, / Észak-fok, titok, idegenség, / Lidérces, messze fény, / Lidérces, messze fény. / De, jaj, nem tudok így maradni, / Szeretném magam megmutatni, / Hogy látva lássanak, / Hogy látva lássanak. / Ezért minden: önkínzás, ének: / Szeretném, hogyha szeretnének / S lennék valakié, / Lennék valakié.”* (Szeretném, ha szeretnének) Mi tudjuk, hogy Kié az életünk! Ezért nem kell önkínzás, ének, lehetünk szabadok önmagunktól, mert jó kezekben vagyunk.

Budapest, 2018. február 21.
Szerda 18 óra

Somogyi Péter lp.

VELED VAGYOK

Lekció: Ézs 43,1-7

Alapige: Ézs 43,2

*„Ha vízen kelsz át, én **veled vagyok**, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg téged.”*

Távolról indultunk és talán már mindnyájan felismerjük, megértjük, megérezzük és megéljük, hogy nagyon közel kerül hozzánk az ősi prófécia. Nem másról, Urunkról és rólunk van szó. Mindennap egy újabb és talán mélyebb kijelentés hangzik el, amiben az a nagyszerű, hogy nem emberi bölcsesség beszéde, hanem Isten élő és ható, teremtő Igéje szól. Az előbbi gondolatokat ébreszt, az utóbbi átformál valóságosan. Olyan ez, mint a valamilyen diagnózis és a valódi gyógy mód közti különbség. Az ember helyes énképe, önértékelése Isten Igéje által formálódik ki. Nem az emberi elképzelések alapján. Hiszen itt az a képmás jelenik meg, ami istenképűségünk megjelenése. A fogságban lévő embernek szól a gyógyító evangélium. Annak, aki nem szabad egészen és teljesen. Aki foglya a félelmeinek, a saját szerepéről alkotott elképzelésének, az öröklött tulajdonságainak, a környezete elvárásainak, a mások véleményének, a kényelemszeretetének,

a túlzott teljesítménykényszernek. S mindenki sorolhatja még a benne lévő korlátokat. Isten azonban hatalmas arra, hogy kioldjon a lelki fogságból, azért küldte el az Ő Fiát, Jézus Krisztust, hogy kihozzon a fogva tartó dolgokból. Éppen Ézsaiásan keresztül hirdette meg a Felkent Szabadító Úr eljövetelét, amit maga az Úr Jézus olvasott fel a názáreti zsinagógában, mégpedig úgy, mint ami azon a napon beteljesedett közöttük: *„Uramnak, az Úrnak lelke nyugszik rajtam, mert felkent engem az Úr. Elküldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, bekötözsem a megtört szíveket, szabadulást hirdessek a foglyoknak, és szabadon bocsátást a megkötözötteknek.”* (Ézs 61,1) Szabadulás a foglyoknak, szabadon bocsátás a megkötözötteknek. Ez a küldetése, ezt hirdette meg ezt végezte el, hiszen elhangzott a kereszten: *„Elvégeztetett!”* (Jn 19,30) A fogságban lévő ember hallja az Ő szavát: *„De most így szól az Úr, a te teremtőd, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg téged.”* (1-2.v.) A harmadik felemelő szóhoz értünk: *„megváltottalak!”* *„enyém vagy!”* *„veled vagyok!”* Vagyis kiszabadított, kiváltott, megváltott. Tulajdonába vett, felvállalt, magáénak vall. S most azt halljuk, hogy velünk van. Nem is lehet ennél többet és nagyobbat elgondolni és megtapasztalni.

Az Édenben ezt olvassuk Istenről: *„szellős alkonyatkor sétált a kertben...”* (1Móz 3,8) S ekkor már az ember rejtőzködött előle bűne miatt. Milyen lehetett az az együttlét, amikor ez még nem választotta el az embert Teremtőjétől, Urától, Aki szabadságra teremtette őt. Isten nem teremtett bennünket egyedüllétre, Ő mondta ki, hogy nem jó nekünk egyedül lenni még emberileg sem, vagyis az ember nem farkasa a másiknak eredetileg, hanem társa, segítője. Akkor

lett embertelen az ember, amikor istentelen lett. Isten azonban megváltó szeretetében éppen ezt állította helyre. Mi elhagytuk Őt, de Ő utánunk jött Jézus Krisztusban, Akiben „*Velünk az Isten – Immánuel*”. Amikor elhívta tanítványait ezt olvassuk: „*Azután felment a hegyre, és magához hívta, akiket akart; ők pedig odamentek hozzá. Tizenkettőt pedig, akiket apostoloknak is nevezett, kiválasztott arra, hogy vele legyenek, és azután elküldje őket, hogy hirdessék az igét...*” (Mk 3,13-14) Figyeljük csak meg az elsődleges célt ebben a reprezentatív közösségben: „*Tizenkettőt pedig, akiket apostoloknak is nevezett, kiválasztott arra, hogy vele legyenek.*” Ebben mutatkozik meg Isten helyreállító irgalma, terve. Ez Isten célja velünk, hogy Ő velünk legyen és mi Vele legyünk. Amikor Jézus búcsúzott a menybemenetele előtt így szólt: „*íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.*” (Mt 28,20) Az elhívás elején és elmenetelekor ugyanazon dolog két oldalára mutat az Ige: az együttlétre. Mert ez a legfontosabb és leglényegesebb. Mi közösségben lehetünk a Mindenható Urral. Kibeszélhetetlenül nagydolog ez!

Elmondják a háborút, fogságot, száműzetést járt emberek, de mi is csak katonaviselt emberek, hogy milyen sokat jelentett számunkra, hogy otthon várnak ránk, hogy tartozunk valakihez, aki gondol ránk, aki imádkozik értünk. De így van ez kórházi ágyon is vagy egy hosszabb távollét idején. Milyen erőt kaptunk és kapunk abból, hogy valaki fontosnak tart minket. Emlékszem egyik egyetemista katonatársamra, aki emberileg azért bírta ki, mert volt egy kedves lány, aki valóban szerette őt. Naponta váltottak levelet, benne ez tartotta a lelket. S emlékszem arra is, hogy milyen nagy ajándék volt számomra, amikor meglátogattak a szeretteim, mert ez mindennél több volt, együtt lehettünk, velem voltak egy rövid időre. S azt sem felejtsem el, hogy milyen valóságos és milyen csodálatos ajándék volt számomra, hogy megtapasztaltam azt,

hogy én nem pusztán társaimmal vonultam be a laktanyába, hanem velem jött az én Uram, Megváltóm, Csodálatos Tanácsosom, Erős Istenem, Örökkévaló Atyám, a Békesség Fejedelme, ahogyan erről Ézsaiás prófétált. (Ézs 9,5-6) Ő tartotta bennem az Ő Lelkét és így élhettem meg mindazt áldásul az életemben. Te ismered ezt a csodát? „*én veled vagyok!*” Ezt mondja mindenható Urunk.

Azonban különös, hogy ebben a prófétai kijelentésben ez a mondat egy sajátos kontextusban, szövegkörnyezetben hangzik el: „*Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg téged.*” Olyan ez, mintha a jelenléte, velünk léte a legkülönlegesebb helyzetekben adatna meg csak meg nekünk. „*Ha vízen kelsz át... Ha tűzben jársz...*” Jó látnunk és szívünkbe vésnünk, hogy ez kiemelt, de nem egyetlenszerű, hiszen ebben a próféciában, a későbbiekben így olvassuk, ennek ismétlését, ami ugyancsak elgondolkoztató: „*Ne félj, mert én veled vagyok!*” (5.v.) Velünk létét kétszeresen is nyomatékosítja, minden félelmünkből kioldva és azt minden élethelyzetünkre vonatkoztatva. Azonban a víz és tűz sodró, égető ereje tükrözi, hogy nálunk nagyobb erők szorításában sem hagy el. Érdekes, ahogyan a Bibliában olvasunk erről. A 66. zsoltárban így vall az író: „*Embert ültettél a nyakunkra, hol tűzbe, hol vízbe jutottunk, de kivezettél, és felüdültünk.*” (12.v.) Szinte összefoglalása ez annak, ami Izráellel történt történelme során. Dávid pedig így vall a 124. zsoltárban: „*Ha nem lett volna velünk az Úr – vallja meg ezt Izráel! –, ha nem lett volna velünk az Úr, amikor ránk támadtak az emberek, akkor elevenen nyeltek volna el bennünket, úgy fellángolt haragjuk ellenünk. Akkor elsodortak volna a vizek, átcsapott volna rajtunk az áradat. Átcsaptak volna rajtunk a tajtékzó vizek. Áldott az Úr, aki nem adott oda minket martalékul fogaiknak!*”

Lelkünk megmenekült, mint a madár a madarász töréből. A tör összetört, és mi megmenekültünk. A mi segítségünk az Úr nevében van, aki az eget és a földet alkotta.” (1-8.v.) Szinte refrén a zsoltárban ez a vallomás: „Ha nem lett volna velünk az Úr...” Bizony, ha Ő nincs velünk, akkor a víz és a tűz elnyel és megemészt minket. Ézsaiás prófécijája átölelte a múltat és a jövőt, hiszen a múltban a Vörös tengeri átkelés, vagy a Jordánon való átkelés mind az Úr velük létének, szabadításának volt köszönhető: „Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el.” S a jövő éppen ott teljesedett be a babiloni fogságban, amikor a három hitvalló zsidó ifjú, Hananjá, Mísáél és Azarjá, akiknek már elvették ugyan a nevét, Sadrak, Mésak és Abéd-Negó néven illették őket nem égett meg a tüzes kemencében: „Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg téged.” Honnan volt ilyen hitük és bátorságuk? Onnan, hogy velük volt az Úr és onnan, hogy hittek az Ő kijelentésének, akár annak a prófeciának is, amit Ézsaiás leírt Isten üzeneteként. Ők fiatalon Kr.e. 605-ben kerültek Babilonba Dániellel együtt és három év múlva, kiképzésük után kerültek a király szolgálatába. Istenfélő, hitvalló fiatalok voltak, akik ismerték Urukát, és az Ő Szavát. Nagyszüleik hallhatták, szüleik akár olvashatták is Ézsaiás prófeciáját, amit születésük előtt mintegy 60 évvel korábban mondott el és jegyzett le. Szívükbe vésve a kijelentés: „Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg téged...” micsoda bátorítást, micsoda erőt adott nekik a hitvalláshoz: „Van nekünk Istenünk, akit mi tisztelünk: ő ki tud minket szabadítani az izzó tüzes kemencéből, és ki tud szabadítani a te kezedből is, ó, király!” (Dán 3,17) Hitük alapja nem egy elképzelés volt, hanem Isten személyes ismerete, Igéjének bizonyossága. S mi történt? „A három férfi, Sadrak, Mésak és Abéd-Negó pedig megkötözve az izzó tüzes kemencébe esett. Nebukadneccar király azonban

*megdöbbsent, sietve fölkelt, és ezt kérdezte udvari embereitől: Nem három férfit dobtunk megkötözve a tűzbe? Azok így válaszoltak a királynak: Valóban úgy van, ó, király! Ő azonban így szólt: Én mégis **négy férfit látok szabadon járni a tűzben, és nincs rajtuk semmi sérülés. A negyedik pedig olyannak látszik, mint valami isten.***” (Dán 3,23-25) Mi teljesedett be ott és akkor? Az a csodálatos ígéret, amit Ézsaiás előre kijelentett: „... **én veled vagyok**,... *Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg téged.*”

Mire tanít minket mindez? Arra, hogy Jézus Krisztus velünk van minden helyzetben. Vállal minket akkor is, amikor a víz elborítana minket, akkor is, amikor a tűz megégetne minket. Nem megóv ezektől, hanem megóv ezekben is. Az életünk nem mentes a minket elárasztó víztől vagy a fellángoló tűztől, legyen ez fizikai értelemben valóságos vagy átvitt értelemben, lelkiileg. Az azonban bizonyos, hogy velünk lesz ezekben, hogy nem hagy el minket soha és semmiben. El lehet hurcolni minket, át lehet ültetni minket egy idegen közegbe, el lehet venni a nevünket, át lehet képezni minket, lehet bennünket kényszeríteni idegen kultuszra, de hogy kik vagyunk, azt nem lehet elvenni tőlünk. Miért? Azért, mert mi tudjuk, hogy kit tisztelünk, hogy ki a mi Urunk, hogy mire képes, és mert Ő velünk van. S ha Isten velünk, valóban ki lehet ellenünk? Valódi önazonosságunkat, helyes énképünket ez adja meg. Ahogyan ezek az ifjak, ahogyan Dávid fiatalon azért szálltak szembe bátran az emberileg nagyobbal, mert tudták, Ki van velük. Ez a te és az én életem alapja is. Nincs mitől és nincs kitől félnünk, mert velünk van az Úr. „*Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg téged.*” Ez ma is érvényes, légy bátor és erős!

Budapest, 2018. február 22.

Csütörtök 18 óra

Somogyi Péter lp.

DRÁGÁNAK TARTALAK

Lekció: Ézs 43,1-7

Alapige: Ézs 43,4

„Mivel drágának tartalak és becsesnek, és mivel szeretlek, embereket adok helyetted, életedért cserébe nemzeteket.”

Mi mindent jelent egy-egy jól irányzott emberi mondat, vagy akár csak egy szó pozitív és negatív értelemben egyaránt. Salamon így ír erről: *„Élet és halál van a nyelv hatalmában, amelyiket szereti az ember, annak a gyümölcsét eszi.”* (Péld 18,21) A megrázó az, hogy olyan kevés az emberi életet munkáló, jó ízű szó. Sokkal inkább keserű hagyja el a szánkat, pusztító beszéd, ahogyan erről olyan szemléletesen és őszintén szól Jakab levele: *„Íme, egy parányi tűz milyen nagy erdőt felgyújthat: a nyelv is tűz, a gonoszság egész világa. Olyan a nyelv tagjaink között, hogy egész testünket beszennyezi, és lángba borítja egész életünket, miközben maga is lángba borul a gyehenna tüzétől... ugyanabból a szájból jön ki az áldás és az átok. Testvéreim, nem kellene ennek így lennie. Vajon a forrás ugyanabból a nyílásból árasztja-e az édes és a keserű vizet?”* (Jk 3,5-6;10-11) Mennyi embert megbélyegzett, megtört egy-egy keserű, égető, leégető szó, mondat, amit akár

csak egyszer is hallott. Ítélet hangzott, értékítélet. Porig égett az önbecsülése: nem ér semmit, nem jó semmire, úgy sem lehet mássá. Valóságosan foglya tud lenni az ember ennek. Elöttem van egy férfi, akit megcsalt a felesége, aztán elhagyta és követelte a gyerekeket a bíróságon. Ő kapta meg őket, a férfi nem tudott normális körülmények között találkozni a gyermekeivel, lopva ment éjszaka, hogy hajnalban tudjon beszélni velük. Úgy érezte, nincs értelme semminek. Mit ér az élete? Megcsalták, megalázták, kifosztották. Megrázó volt hallani a fájalmát. Emlékszem egy idősebb asszonyra, aki elmondta, hogy öntudatra ébredésétől kezdve kifejezték a családjában, hogy nem akarták, nem várt gyermek volt, akit alapvetően el akartak vetetni, aztán mégsem így történt. Egész életére rányomta ez a bélyegét. Alig tudott róla beszélni. Hogy lehetünk ilyen kegyetlenek egymással?

S milyen az Úr? Olyan megindító, ahogyan Jeruzsálemről beszél: *„Ilyen volt a születésed: Amikor megszületted, nem kötötték el a köldökszinórodat, nem mostak tisztára vízzel, nem dörzsöltek le sóval, pólyába sem tettek. Senki sem szánt meg, hogy bármit is megtett volna ezekből, könnyörülve rajtad. Kidobtak a mezőre, mert utáltak, amikor megszületted. De én arra jártam, és megláttam, hogy véredben fetrengsz. Azt mondtam hát neked, bár csupa vér voltál: Maradj életben! Igen, azt mondtam neked, bár csupa vér voltál: Maradj életben! Fölneveltelek, mint a mező füvét. ... **rád terítettem ruhám szárnyát**, és betakartam meztelen testedet. Megesküdtem neked, és **szövetségre léptem veled** – így szól az én Uram, az Úr –, és **az enyém lettél. Megfürdettelek** vízben, lemostam rólad a vért, és bekentelek olajjal. Tarka ruhába öltöztettelek, és delfinbőr sarut húztam a lábadra; gyolcsba takartalak, selymet terítettem rád. **Földísztettelek** ékszerekkel, karpereceket tettem a kezeidre és a nyakadra láncot. Orrodba orrperecet tettem, füleidbe fülbevalót, a fejedre pedig ékes*

koronát.” (Ez 16,4-12) A héten hallott üzenet erősödik fel különös erővel ebben a kijelentésben is. A Megváltó ragyog fel számunkra, aki elveszi szégyenünket, ránk teríti ruhája szárnyát, szövetségre lép velünk, tulajdonába vesz, megtisztít, felékesít. S miért? Mert így szól: „*Mivel drágának tartalak és becsesnek, és mivel szeretlek, embereket adok helyetted, életedért cserébe nemzeteket.*” Ezt mondja az Úr: „*drágának tartalak és becsesnek...*” Egy igemagyarázó azt írja, hogy talán a leggyengédebb szavak ezek, amelyekkel Isten valaha is gyermekeit illette. (Barry Webb) Milyen felemelő és bátorító Isten beszéde, gyógyító, jóízű. áldást hozó, amit mond!

S a fogságban lévő nép hallja ezt. Azok az emberek, akikről bebizonyosodott, hogy alkalmatlanok, hogy vesztesek, hogy méltatlanok. Semmit érő, hűtlen, hitetlen, engedetlen emberek. Akikben keveredett annak idején a hamis öntudat, a hamis reménység és a hitetlenség. Hiszen nem akarták elhinni, hogy velük megeshet, hogy elesnek, hogy őket legyőzik, hogy elveszíthetik szabadságukat. Ott volt egy hamis kép önmagukról és a szabadságról. Isten jól tudta ezt. Az a kép, amiben Ezékiel prófétán keresztül az Úr Jeruzsálemről beszélt, amit az előzőekben hallottunk, nem egyoldalú. Bemutatja azt is, ami ide vezetett. „*Fölékesítetted magadat arannyal, ezüsttel; gyolcsba, selyembe és tarka ruhába öltöztél; finomliszt, méz és olaj volt az eledeled. Nagyon-nagyon megszépültél, sőt még a királyságot is elérted. Szépségednek híre ment a népek között, mert tökéletessé tették azok az ékszeresek, amelyeket én aggattam rád – így szól az én Uram, az Úr. De elbizakodtál szépséged miatt, és hírhedt parázna lettél. Elárasztottad paráznaságoddal, aki csak elment melletted, és az övé lettél.*” (Ez 16,13-15) Milyen nagy nyomorúság az, amit itt látunk. Úgy tűnhet, hogy ha valaki megbecsülést kap, akkor minden rendbe jön. Pedig ez önmagában nem igaz. A megbecsülést meg kell becsülni! Mégpedig úgy, hogy egyfelől

nem feledkezem meg arról, hogy honnan jöttem. **„Mivel nem gondoltál vissza ifjúkorodra, sőt mindezekkel ingereltél engem, én majd a fejedre olvasom tetteidet – így szól az én Uram, az Úr –, és nem folytathatod többé fajtalankodásodat, sem utálatos dolgaidat.”** (Ez 16,43) Másfelől pedig úgy, hogy csak az Úrnak szentelem magam, aki könyörült rajtam, aki nem hagyott szégyenemben. Ő magának teremtett és én ezért nem adom oda magam másnak. Hiszen így szól az Úr: **„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!”** (1.v.)

Ugyanakkor Isten megbecsülésének, ahogyan mondja ezt: **„drágának tartalak és becsesnek”**, nem tulajdonságainkért, nem cselekedeteinkért leszünk részesei, hanem kiválasztó szeretetért. **„Nem azért szeretett meg, és nem azért választott ki benneteket az Úr, mintha valamennyi népnél nagyobb volnátok – hiszen a legkisebbek vagytok valamennyi nép között –, hanem azért, mert szeret benneteket az Úr.”** (5Móz 7,7) Ezzel tisztában kell lennünk, hiszen ez tart bennünket alázatban és ugyanakkor ez ad méltóságot nekünk, ahogyan ezt Dávid többszörösen ki is fejezi: **„Ki vagyok én, Uram, ó, Uram? És mi az én házam népe, hogy eljuttattál engem idáig?”** (2Sám 7,18) Ez ad kiegyensúlyozott, egészséges énképet. Dávid nem alázatoskodik, hanem nagyon őszintén teszi fel azt a kérdést, ami a mi kérdésünk is: **„Ki vagyok én?”** Azonban nem önmagában keresi a választ és nem mások elé áll, hanem imádságban, megrendülten csodálkozik rá arra, hogy mit tett vele az Úr. Nagyon jó példa így hallani ezt a kérdést: **„Ki vagyok én, Uram, ó, Uram?”** S még jobb így feltenni annak a tudatában, hogy meddig juttatott személyesen az Úr. Amikor átéljük azt, hogy az Úr kiválaszt bennünket, érdemtelenül, méltatlanul, kicsinységünk, megvetettségünk ellenére és azzal együtt, megrendül a szívünk azon, hogy Ő drágának tart és becsesnek és kibontakoztatja tervét bennünk.

Milyen vigasztaló hallani Urunk szavát! Nem mások beszélnek rólunk így, nem ők értékelnek bennünket, hanem a világ Ura. Dávid felnéz az égre és helyes arányérzékkel tekint önmagára, mert a dolgok mögé lát, Urára gondol: *„Ha látom az eget, kezéd alkotását, a holdat és a csillagokat, amelyeket ráhelyeztél, micsoda a halandó – mondom –, hogy törődsz vele, és az emberfia, hogy gondod van rá? Kevéssel tetted őt kisebbé Istennél, dicsőséggel és méltósággal koronáztad meg. Úrrá tetted kezéd alkotásain, mindent a lába alá vetted...”* (Zsolt 8,4-7) Dávid tudja, hogy halandó. A *worldometers.info* nevű honlapra két éve találtam. Döbbenetes látni, amit mutat. Számok pörögnek a szemünk előtt, úgymond élő statisztika. Másodpercenként látjuk, hogy meghalnak emberek a világban, elénk kerül a születések ugyancsak másodpercenként változó száma. Szinte felfoghatatlan ebbe elhelyezni magunkat. Pedig ott vagyunk mi is, egyszer az egyik szám mi leszünk. Ebből a nézőpontból is értékelnünk kell az életet. Ugyanakkor az a kifejezés, hogy drága és becses, azt jelenti, hogy értékes és dicsőséges. Igen, Isten így szól az övéiről: *„akit rólam neveztek el, akit dicsőségemre teremtettem, formáltam és alkottam.”* (Ézs 43,7) Az az életünk legnagyobb méltósága, hogy az Ő dicsőségének részesei vagyunk. Porszemek vagyunk a világmindenségben, de Isten képmásai, dicsőségével megkoronázott emberek, akik méltóságot kaptak, uralkodást, mint az Ő teremtményei. Ez a képmás abban a Jézus Krisztusban áll helyre, Aki *„Isten dicsőségének kisugárzása és lényének képmása...”* (Zsid 1,3) *„Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.”* (2Kor 3,18) Milyen csodálatos átformálódás ez!

Nagy nyomorúság az, ha valaki lebecsüli magát és az is, ha valaki túlbecsüli. Mindkettőben „én”-je van a középben,

hiszen önbecsülése magából indul ki. Alapvetően éppen ez a baj. Magából indul ki, ahelyett, hogy Isten teremtő és újjáteremtő tervéből indulna ki. Az ember nem magasabb rendű állat, hanem kevéssel kisebb Istennél. Milyen hatalmas a különbség, egészen más minőségű az élet az egyik és a másik esetében. Ha az ember magasabb rendű állatnak tekinti magát, akkor ösztönök, vágyak vezérlik és nincs erkölcsi méltósága, felelőssége egyáltalán, értéktelen, lealacsonyító életet él. Ha az ember tudja, hogy Isten számára drága és becses, értékes és dicsőséges, akkor valóban ragyogó élete lesz, ahogyan olvassuk ezt Ézsaiás próféciájában: *„Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyogott az Úr dicsősége.”* (Ézs 60,1) Vagy ahogyan Pál írja: *„... ragyogtok, mint csillagok a világban...”* (Fil 2,15) Ilyen életre szánt minket Isten és nem szürke, alantas vegetálásra. Milyen nagyszerű misszió küldetés is ez, hiszen van egy nép, Isten népe, amelyiken felragyog az Úr dicsősége: *„Bár még sötétség borítja a földet, sűrű homály a nemzeteket, de fölötted ott ragyog az Úr, dicsősége meglátszik rajtad. Világosságodhoz népek jönnek, és királyok a rád ragyogó fényhez.”* (Ézs 60,2-3) Ez a mi titkunk! Nem a magunk nagysága, teljesítménye, hanem az Isten dicsősége ad nekünk tekintélyt, súlyt, benyomást keltő hangsúlyt. Ragyogó érték az életünk, Isten így vall rólunk. Nem akadály egyetlen korlát sem bennünk, nem gátolja ezt erőtlenségünk sem, nem változtatja meg senki véleménye, értékítélete, nem oltja ki a Sátán lealacsonyító hazugsága, vádja sem. Sűgva, üvöltve, lenézve hangzik: *„Értéktelen senki vagy!”* Ahogyan Napóleon a lipcsei csata után mondta a haldoklókról: *„Értéktelen tömeg”* S mit mond Urunk? *„... drágának tartalak és becsesnek...”* *„... azt mondtam neked, bár csupa vér voltál: Maradj életben!”* Ég és föld a különbség! Nézz az égre és élj hálás, szabad életet!

Budapest, 2018. február 23.

Péntek 18 óra

Somogyi Péter lp.

SZERETLEK

Lekció: Ézs 43,1-7

Alapige: Ézs 43,4

„Mivel drágának tartalak és becsesnek, és mivel szeretlek, embereket adok helyetted, életedért cserébe nemzeteket.”

Mindaz, ami ezen a héten elhangzott abban teljesedik ki, amit ma hallunk: „**szeretlek**”. Ez a kezdet és ez a vég is, mert minden ebből indul ki és minden ezért és ebben ér célhoz. Nem véletlen, hogy János apostolon keresztül így olvassuk: „Isten szeretet” (1Jn 4,8) Ugyanakkor ezt is olvassuk a Jelenések könyvében: „Én vagyok az Alfa és az Ómega, így szól az Úr Isten.” (1,8) Hallottuk, hogy az egészséges énkép, Isten képmása rajtunk, a kiegyensúlyozott gondolkozást az Ő kijelentése adja meg. Így szólt az Úr népéhez: „Nem azért szeretett meg, és nem azért választott ki benneteket az Úr, mintha valamennyi népnél nagyobbak volnátok – hiszen a legkisebbek vagytok valamennyi nép között –, hanem azért, mert szeret benneteket az Úr.” (5Móz 7,7) Isten kiválasztása szeretetből fakad és Isten kiválasztása szeretetre szól. „Szeretlek benneteket – mondja az Úr. De ti azt kérdezitek: Miből láthatjuk, hogy szeretsz minket? Abból, hogy Ézsau

testvére volt Jákóbnak – így szól az Úr –, mégis Jákóbot szerettem, Ézsaut pedig gyűlöltem.” (Mal 1,2-3) Ez egy egyértelmű döntés, amit Pál apostolon keresztül magyaráz a Lélek: „Amikor ugyanis még meg sem születtek gyermekei, és nem tettek semmi jót vagy rosszat, de hogy Istennek az ő kiválasztáson alapuló elhatározása érvényesüljön, nem a cselekedetek alapján, hanem az **elhívó akarata szerint**, már akkor megmondattott Rebekának, hogy 'a nagyobbik fog szolgálni a kisebbiknek', amint meg van írva: 'Jákóbot szerettem, Ézsaut pedig gyűlöltem.' Mit mondjunk tehát? Igazságtalan az Isten? Szó sincs róla! Hiszen így szól Mózeshez: 'Könyörülök, akin könyörülök, és irgalmazok, akinek irgalmazok.' Ezért tehát nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.” (Róm 9,11-16) A feltétel nélküli kiválasztás és szeretet leírása ez. Nem az van e mögött, hogy valami van valakiben, ami miatt szereti őt az Úr, hanem az, hogy szereti érdemtelenül, akarata, döntése szerint. Nem oka, hanem célja van ennek. Vagyis valamiért akarja ezt, amit el akar érni az emberben, akit kiválasztott.

Nagy tanítás ez a valódi szeretetről. Mi egészen másként képzeljük ezt. Ott van bennünk a feltétel: a *szeretlek, mert...* és a *szeretlek, ha...* gondolkozása. Ezt jól ismerjük, hiszen alapvetően erre vagyunk képesek önmagunkban. Ő azonban azzal együtt és annak ellenére, akik vagyunk döntött felőlünk szeretetből. Nem téveszt célt szeretetével, nem hiábavaló a szeretete, akarati döntés ez, amit nem másít meg. Hatalmas ajándék ez számunkra. Végérvényes döntés született felőlünk. Nem kiérdemeltük ezt a szeretetet, nem kiérdemeljük, hanem elnyertük, s élvezzük. Szeretve vagyunk, s nem kell költői önkínzás, magamutogatás, ének, hogy szeressenek. Minden megváltozik, ha ezt felfogjuk, ha e szerint kezdünk gondolkodni és élni. Mit kezdjünk ezzel a szeretettel? János így ír erről: „*Lássátok meg, milyen nagy szeretetet tanúsított*

irántunk az Atya: Isten gyermekeinek neveznek minket, és azok is vagyunk. Azért nem ismer minket a világ, mert nem ismerte meg őt.” (1Jn 3,1) Erre a szeretetre rá kell csodálkoznunk, ezt meg kell látnunk. Olyan jó látni azt először, hogy Isten kimondja számunkra ezt: „**szeretlek**”. Milyen gyakran idézett gondolat az, hogy mennyire vágyik az ember arra, hogy kimondják neki azt, hogy szeretik. Ez egyáltalán nem lényegtelen dolog, nem fölösleges mondván, hogy ezt úgyis éreztetni kell. Nagyon érdekes felismerni, hogy Isten feltétel nélküli, valódi szeretetével kapcsolatban szinte minden érzékszervünk érintett. Az előbbieken azt ismerhettük fel, hogy szükséges és fontos meglátnunk Isten szeretetét. Aztán elénk került a kijelentés, amit hallhatunk, hiszen Isten kimondja nekünk, hogy szeret. De ott van Pál apostol vallomása is, ami a lelki megismerés módjáról beszél: „... adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által; hogy Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység; és így megismerjétek Krisztus minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy Isten mindent átfogó teljességére jussatok.” (Ef 3,16-19)

Ez a szeretet egész valónkat érinti, nem egy érezhető érzés csupán, hanem látható, hallható, megérthető, megismerhető, megtapasztalható valóság. Mégis minden ismeretet meghaladó, tudniillik minden emberi elképzelést felülmúló. Ez a szeretet Jézus Krisztusban lett nyilvánvaló, elérhető, megélhető valóság. „*Abban nyilvánult meg Isten irántunk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala.*” (1Jn 4,9) Nagyon fontos megértenünk ezt. Ha kétségünk lenne abban, hogy vajon szeret-e az Isten, nézzünk fel Jézusra! Ez az a mód, ahogyan

szereket az Isten, hiszen tudjuk, hogy „*Úgy szeretette Isten a világot...*” (Jn 3,16). Ott van a mód, de ott van az is, amit meg kell látnunk: „*Lássátok meg, milyen nagy szeretetet tanúsított irántunk az Atya...*” (1Jn 3,1) Mert hatalmas ez a szeretet, mindenható, mindenre kiható, mindent átható, mindenre elég, sőt örökkévaló. Nem fogy el, nem múlik el. Ez nem egy vágyott, hanem egy megismert szeretet Isten gyermekei számára, akik erről hálás és boldog szívvel vallanak. „... és mi ismerjük és hisszük azt a szeretetet, amellyel Isten szeret minket. Isten szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és Isten is őbenne.” (1Jn 4,16)

Egy olyan megismerésről van itt szó, ami nem érzés csupán, hanem a hit megismerése, ami bizonyosság és bizalom útján teljesedik ki. Vagyis nem az határozza meg csupán, amit érzünk ebből, hanem alapvetően és egyértelműen az, amit megtudtunk, megismertünk ebből. Isten szeretetből kiválasztott, feltételek nélkül döntött felőlünk. Szeretetéből kijelentette nekünk, amit véghezvitt értünk. Szeretetből meg is erősített ebben, hiszen kimondta ránk, hogy szeret. Szeretéből a Vele való közösségben megismerteti, megtapasztaltatja velünk, napról napra szeretetét. De nemcsak szeretetből cselekedett és cselekszik értünk, hanem szeretetét ki is öntötte a szívünkbe: „... a reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által.” (Róm 5,5) A megpróbáltatások kapcsán ír erről Pál apostol, vagyis arra mutat, hogy Isten szeretete belülről hat ránk és megerősít minden körülmény között. Az, hogy a szeretet szívünkbe áradt, azt jelenti, hogy betölti ez az embert, nem nagy néha feltöltő érzés ez, hanem mély bizonyosság, ami áthat mindent. Ez egy befejezett történés abban az értelemben, hogy amit Isten a szívünkbe töltött, az ma is ott van, ahogyan a víz betölt egy edényt. S ez az ajándék a Szentlélek ajándéka számunkra, a kiváltképpen való ajándék.

Milyen jó, ha ezt felismerjük, milyen jó, ha ez tölti ki a gondolatainkat is és egész életünket. Ha ennek az ajándéknak a tudatában és örömeiben élünk és nem kolduljuk másoktól a szeretetet, hanem képesek vagyunk szabadon és boldogan adni. Szeretni a másikat, valódi szükségét akaratilag betölteni.

Isten nem csak azt mondja: „*Szerettelek*”. Azt jelenti ki népének: „*Szeretlek*”. „*Örök szeretettel szerettelek, azért vontalak magamhoz hűségeseen.*” (Jer 31,3) A fogságban lévő nép hallja, hogy az Úr szól: „*Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg téged. Mert én, az Úr vagyok a te Istened, Izráel Szentje, a te szabadítód! Kárpótlásul adom érted Egyiptomot, Etiópiát és Szebát adom helyetted. Mivel drágának tartalak és becsesnek, és mivel szeretlek, embereket adok helyetted, életedért cserébe nemzeteket.*” (Ézs 43,1-4) Az utolsó mondat megértéséhez újra szükséges az adott korszak felidézése. „... *mivel szeretlek, embereket adok helyetted, életedért cserébe nemzeteket.*” Arról van itt szó, hogy Isten Cirus perzsa uralkodónak, akit népe szabadon bocsátására kiválasztott, lehetővé tette, hogy bizonyos területeket, nemzeteket uralmához csatoljon. Izráel népét elengedi, mert az Úr kiszabadítja őket, ezért cserébe kap másokat. Isten népe konkrét történések sorozatában láthatja azt, hogy Isten szemében mennyire fontos, mennyit ér, valóban milyen drága és becses. Hatalma szavával kihívja népét más népek közül és azok nem tehetnek mást, mint engednek ennek a szónak. Mert Isten szeretete valóban mindig történés is, nemcsak szó. Ezzel a szeretettel szeret minket, ezért van életünk biztonságban és ezért lehetünk boldog emberek.

Mi minden van tehát Isten szeretetében? Az Ő jósága, ami kiárad ránk. Kikre? Méltatlan emberekre, azokra, akik bűnösök. Hogyan? Személyesen, hiszen nekünk adta jóságát, irgalmas kegyelmét. Mi a célja vele? Hogy megismerjük Őt és boldogok legyünk a Vele való közösségben. S hogy megváltó, gondoskodó szeretetének tudatában, megismerésében és megtapasztalásában szabadok legyünk arra, hogy ne magunkkal legyünk elfoglalva. Betöltse szívünket az Ő lényé, személye, magunkról szabadon megfeledkezzünk, s mint az Ő képmásai képviseljük Őt a világban. Tudva, hogy megváltott, hogy tulajdonába vett, hogy velünk van, hogy drágának és becsesnek tart, hogy szeret. Ha ujjhegyre szednék ezt naponta, ezt az öt igazságot, helyes énképpel, önértékeléssel, az Ő képmásaként, alázattal és méltósággal élnénk a mindennapjainkat. Nem esnénk kétségbe, ha negatív dolog hangzik el velünk kapcsolatban, nem értenénk félre, ha pozitív megerősítést hallunk. Nem ítélnénk mások felett, szabadon örülnénk másoknak, nem hasonlítgatnánk az életünket másokhoz, hanem mi is szeretettel fordulnánk feléjük. Ha feltöltődik a lelkünk, akkor van miből élni, adni, meríteni. Senki sem adhat teljesebbet, többet, gazdagabbat, mint Megváltó Urunk. Elfogadhatod magadat, hiszen elfogadtak téged! Halld meg, hidd el, hálásan éld meg! Így szól az Úr: *„Meváltottalak! Enyém vagy! Veled vagyok! Drágának tartalak! Szeretlek!”*

S mi a méltó válasz erre? *„Most pedig, Izráel, mit kíván tőled Istened, az Úr? Csak azt, hogy Istenedet, az Urat féld, járj mindenben az ő útjain, szeresd őt, és szolgálj az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből...”* (5Móz 10,12) Mond ki te is Dáviddal: *„Szeretlek, Uram, erősségem! Az Úr az én köszálam, váram és megmentőm, Istennem, kösziklám, nála keresek oltalmat, pajzsom, hatalmas szabadítóm, fellegváram!”* (Zsolt 18,2-3)

TARTALOMJEGYZÉK

MEGVÁLTOTTALAK	3
ENYÉM VAGY	11
VELED VAGYOK	18
DRÁGÁNAK TARTALAK	24
SZERETLEK	30

Budapest-Fasori Református Egyházközség

H-1071 Budapest, Városligeti fasor 5.

Tel.: +3613224499 Fax: +3614131092

E-mail: hivatal@fasor.hu

Web: www.fasor.hu